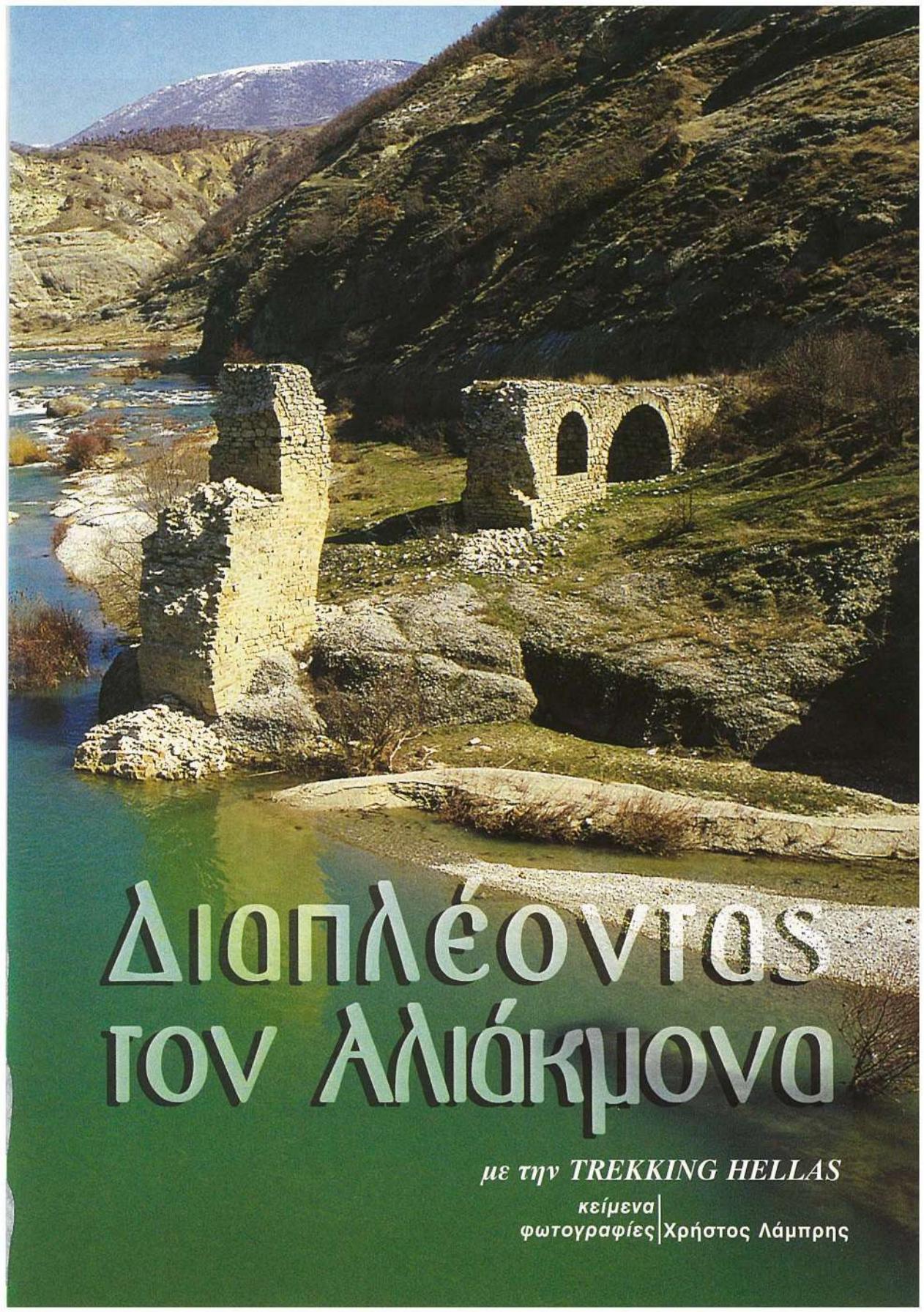

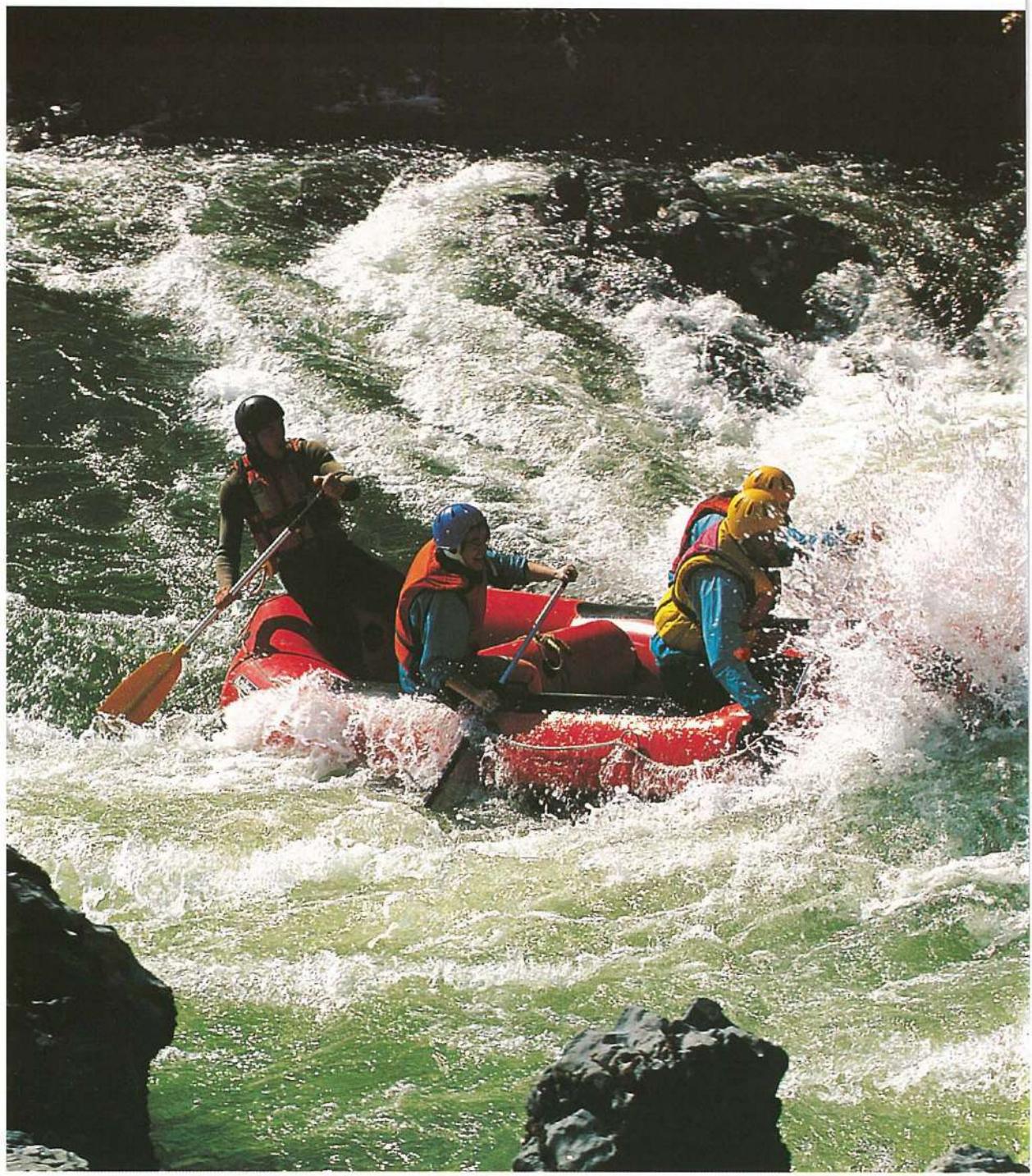
Παλαιό χεφύρι κοντά στη Σιάπιστα.

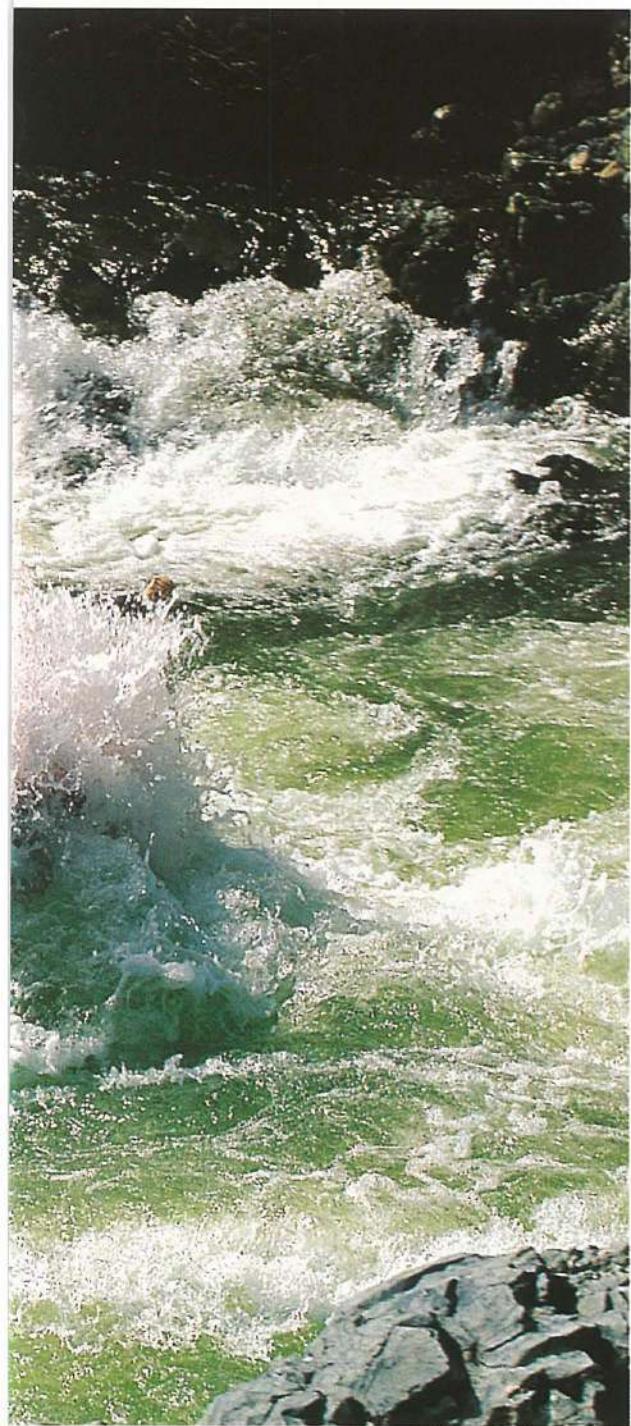

Διοπλέοντας τον Αλιάκμονο

με την *TREKKING HELLAS*

κείμενα | φωτογραφίες | Χρήστος Λάμπρης

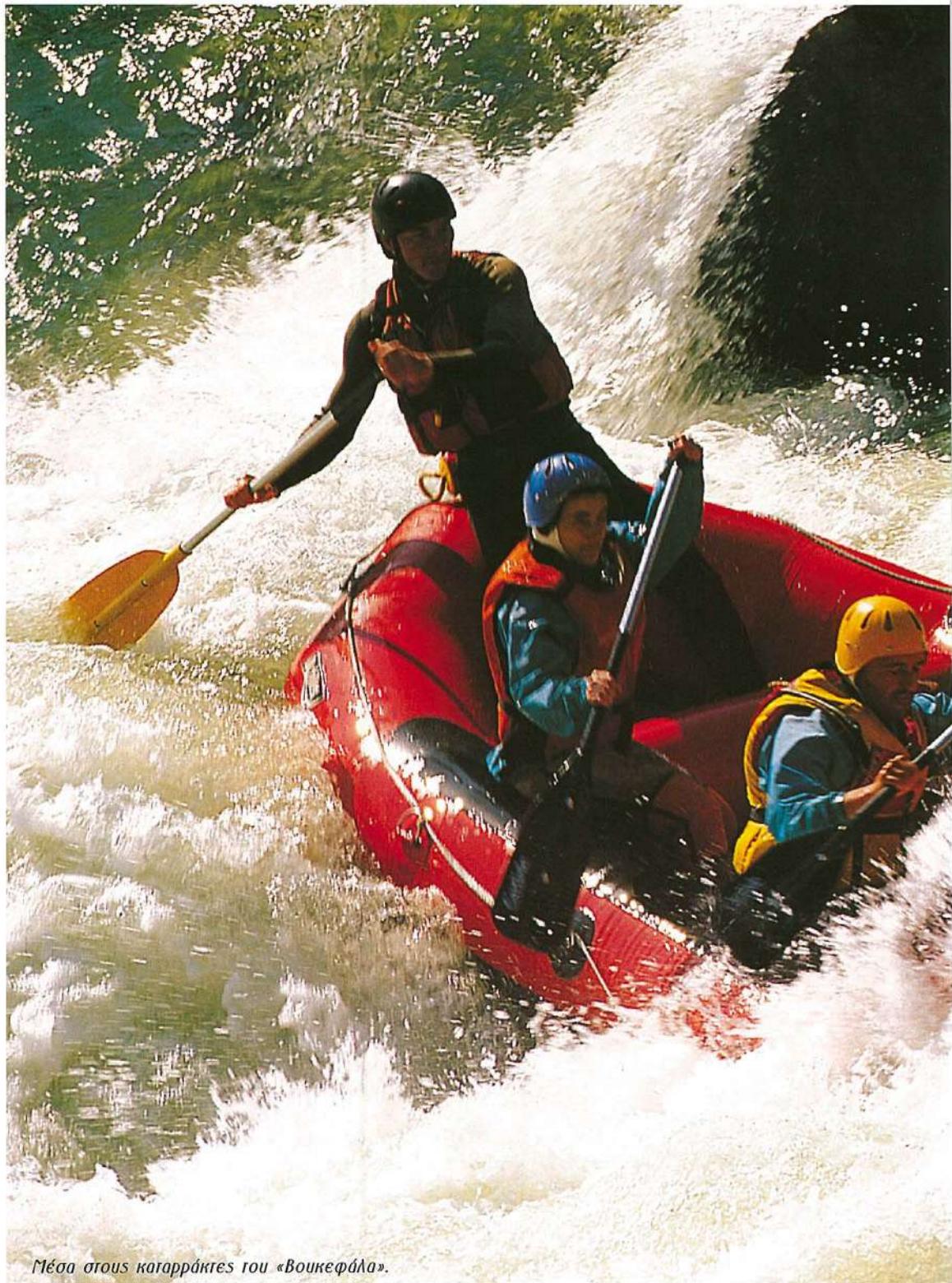
Σ τέκομαι στα βράχια της όχθης παραπηρώντας προσεκτικά το ποτάμι. Έχει βρέξει πολύ τις τελευταίες μέρες, ο Αλιάκμονας είναι φουσκωμένος. Σ' ένα σημείο στενεύει, τ' αφρισμένα νερά λες και ψάχνουν να βρουν βίαια διέξοδο ανάμεσα στα βράχια. Είναι ένα πολύ δύσκολο πέρασμα, πέμπτου βαθμού δυσκολίας. Στο κέντρο του και λίγο στ' αριστερά, εκεί απ' όπου περνάει ο κύριος όγκος των νερών, βρίσκεται ένας μεγάλος βράχος.

Πάντα αυτόν τον βράχο τον θυμόμουνα έξω από τα νερά. Αυτή τη φορά όμως ήταν καλυμμένος, σχεδόν δεν φαινόταν. Το πιο ανησυχητικό ήταν, ότι δημιουργούσε πίσω του έναν μεγάλο καταρράκτη με κάθετη πτώση νερών ύψους δύο μέτρων. Αν δεν καταφέρναμε να τον αποφύγουμε και οδηγούμασταν επίσην του, τότε, η ανατροπή της βάρκας θα ήταν βέβαιη. Αυτές οι σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μου, καθώς τα αφρισμένα νερά έσκαγαν πάνω στα βράχια.

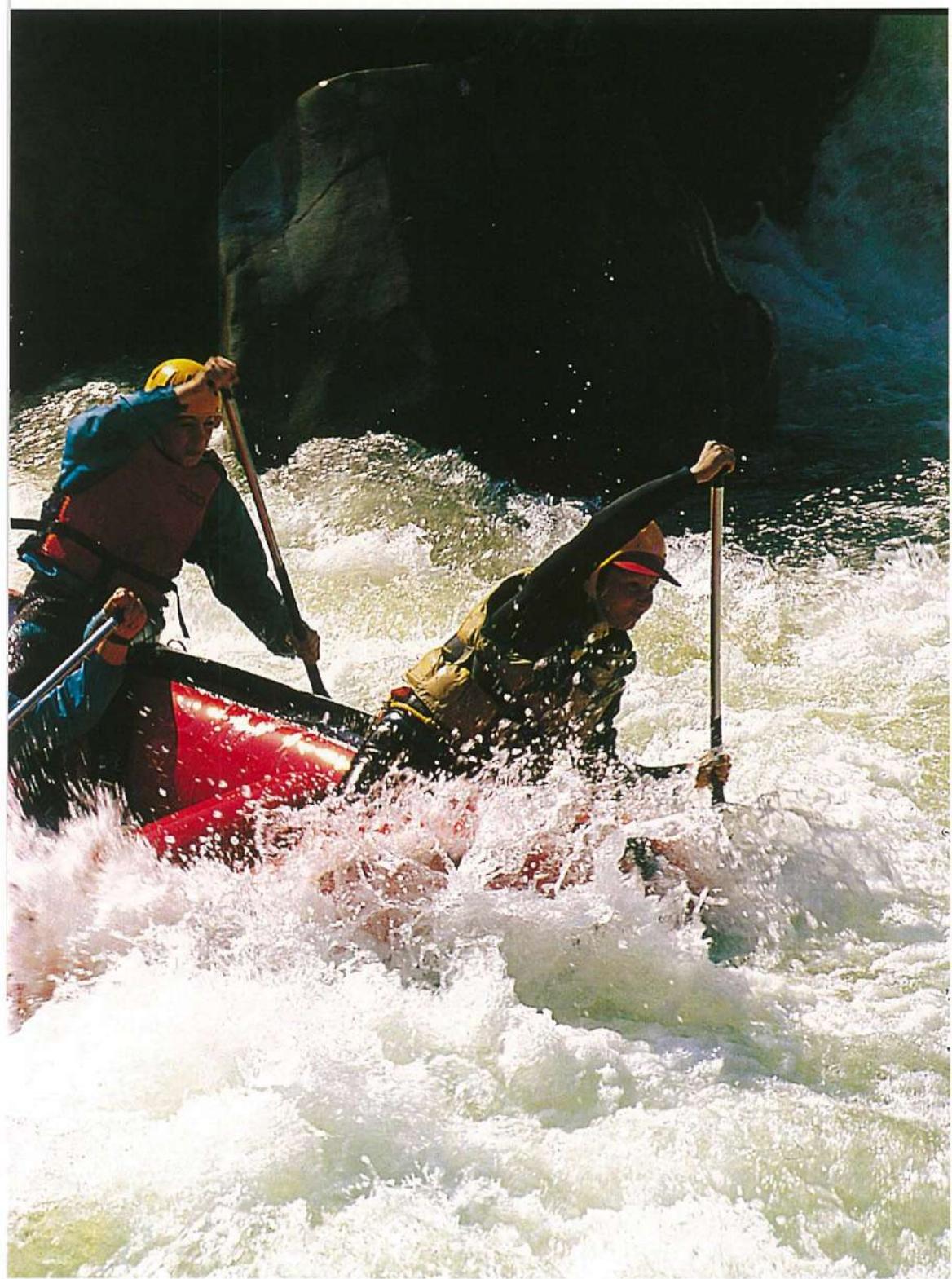
Ήταν όμως κι η ομάδα μου, μια παρέα νέων και δυνατών παιδιών, που παρακολουθούσε μαζί μου. Παρασυρμένοι από τον νεανικό τους ενθουσιασμό και την λαχτάρα της περιπέτειας δεν ήταν σε θέση να εκτιμήσουν την κατάσταση και βέβαια αφέθηκαν στην κρίση μου.

Μετά απ' αυτό, τους κάνω μια ρεαλιστική ενημέρωση για τις συνθήκες και για την πιθανότητα ανατροπής μας και τους ρωτώ μήπως θα προτιμούσαν να περάσουμε την βάρκα απ' έξω. Η πρόταση απορρίφθηκε πανηγυρικά. Όλοι συμφώνησαν, πως άξιζε να ζήσουμε μερικές έντονες στιγμές γι' αυτά τα 100 περίπου μέτρα του περάσματος, αφού, έτσι κι αλλιώς, το ποτάμι ηρεμούσε παρακάτω.

Πίσω στη βάρκα λοιπόν, ο καθένας στη θέση του και στο κουπί του. Μια ένταση πλανιέται στην ατμόσφαιρα, ανάμεικτη όμως με προσμονή και αποφασιστικότητα. Τα πρώτα παραγγέλματα εκτελούνται άφογα, η βάρκα πλασάρεται στο πέρασμα.

Μέσα στους καρράκτες του «Βοικεφάλα».

Σήγουρα κανείς δεν θα περάσει στεγνός από τον «Πλίγασο».

Tανας μεγάλος διαιγώνιος καταρράκτης μας περιμένει πιο κάτω. Η βάρκα πρέπει να τον περάσει κάθετα, γιατί αλλιώς είναι πολύ πιθανή η ανατροπή μας. Η απόσταση μικραίνει, ο χρόνος αντιδράσεων είναι ελάχιστος, κάθε δευτερόλεπτο είναι πολύτιμο. Φέρνω την βάρκα στην σωστή της θέση και φωνάζω δυνατά «μπροστά!» Πέφτουν τα κουτιά στο νερό με δύναμη, σπρώχνουν την βάρκα μπροστά. Το ρεύμα όμως του ποταμού είναι απρόσμενα δυνατό. Παρόλο που όλοι εκτελούμε δυνατά, η ορμή του μας σπρώχνει προς τον μεγάλο βράχο.

Φωνάζω, σχεδόν ουρλιάζω, να συνεχίσουμε: «μπροστά!, μπροστά!». Κάποιοι δειλιάζουν και σταματούν, σχεδόν προετοιμάζονται για το επερχόμενο μοιραίο. Ευτυχώς όμως οι υπόλοιποι συνεχίζουν.

Η βάρκα οδηγείται σταδιακά έξω από το κέντρο του βράχου, στρίβει όμως λίγο και μπαίνει στον διαιγώνιο καταρράκτη υπό γωνία. Η πλώρη ακουμπά στην άκρη του μεγάλου βράχου και, με την δύναμη του νερού, αρχίζει να τον σκαρφαλώνει.

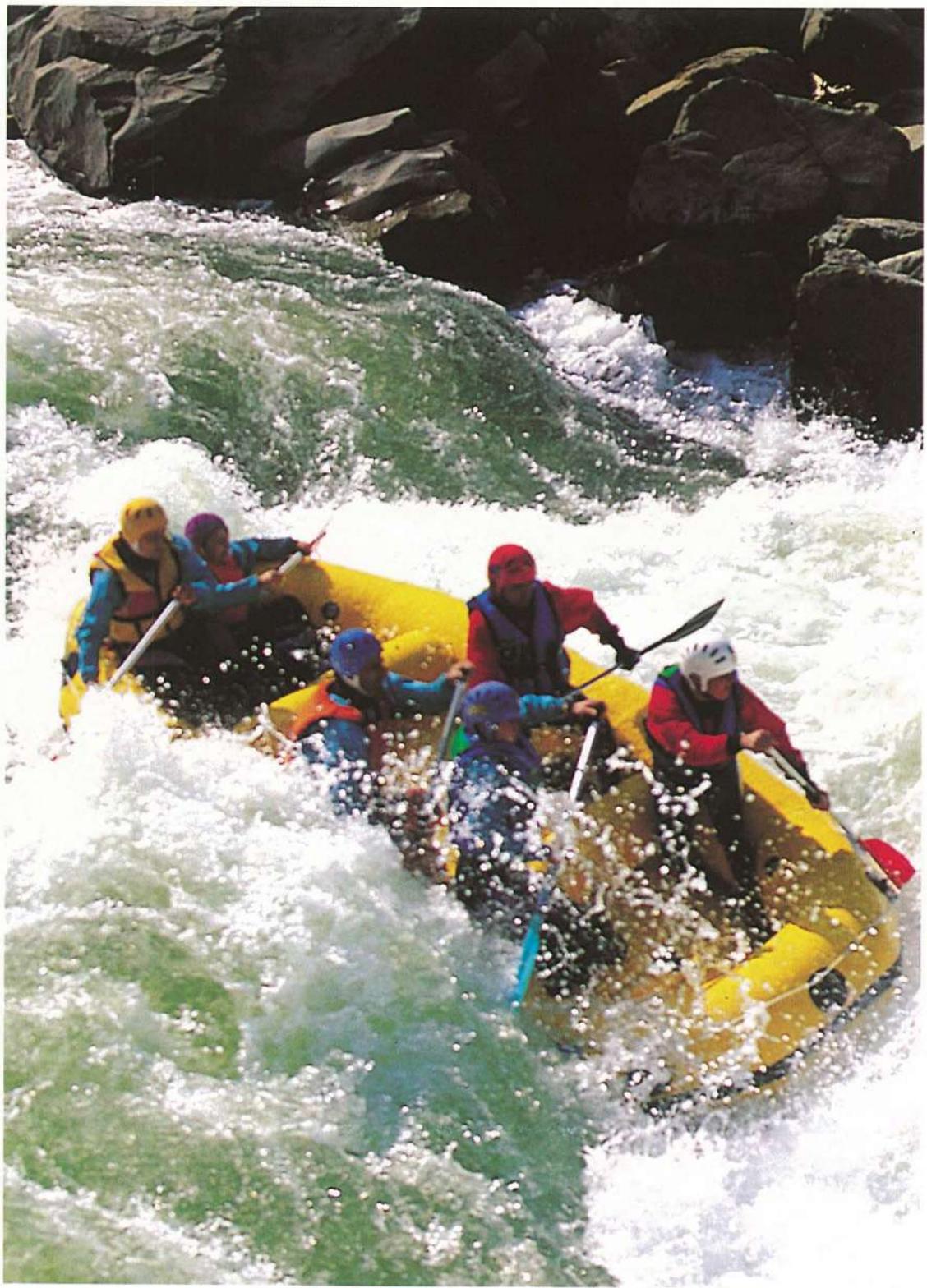
Και τότε, ένα δυνατό τίναγμα στο πίσω

μέρος της βάρκας μας απογειώνει. Τέσσερις από μας, κι εγώ μαζί, κάνουμε μία θεαματικότατη πτήση πάνω από τους άλλους και βρισκόμαστε στο νερό. Απύθμενο και ορμητικό, μας παρασέρνει. Βρίσκομαι ξαφνικά αικυβέρνητος μέσα στους κυματισμούς και στους καταρράκτες. Πώς να προλάβω να εφαρμόσω τις οδηγίες που προβλέπονται σ' αυτές τις περιπτώσεις; «κορμί ανάσκελα με τα πόδια μπροστά».

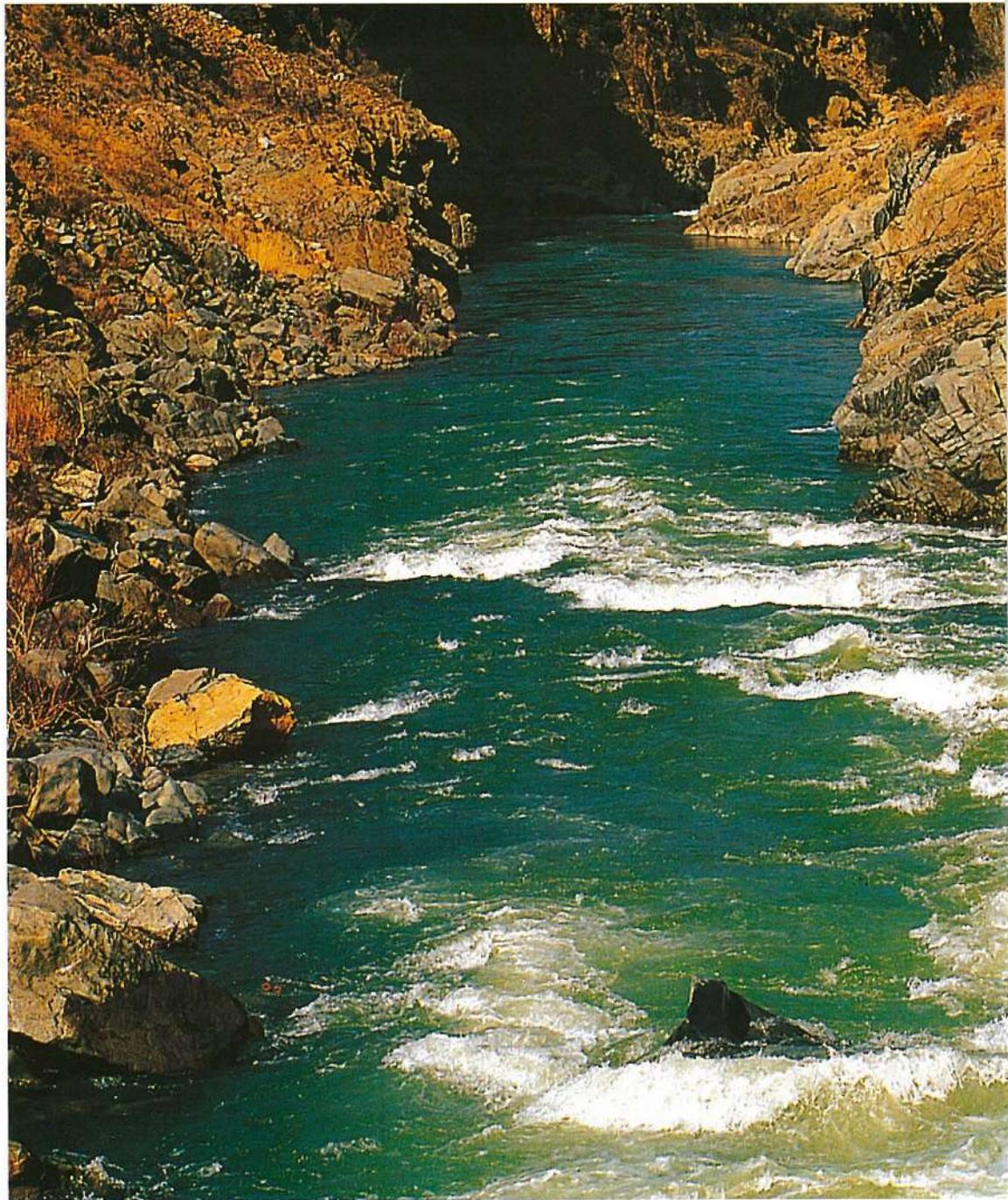
Κάποτε τελειώνουν τα «λευκά νερά», αποκτώ και πάλι τον έλεγχο, κολυμπάω προς την όχθη και βγαίνω γρήγορα έξω. Ψάχνω γύρω μου για τους υπόλοιπους. Λίγο πιο κάτω κάποιος έχει πιαστεί από ένα κλαδί και προσπαθεί να βγει έξω. Το πρόσωπό του είναι χτυπημένο. Φτάνουμε κοντά του και τον βοηθάμε να βγει.

Τι έγινε; Πώς χτύπησες;

Δεν μπορούσε να θυμηθεί. Το μυστήριο λύθηκε μόνον όταν φτάσαμε στους υπόλοιπους. Στην πτήση του πάνω από την βάρκα, έπεισε πρώτα με το πρόσωπο στο κράνος του απέναντι και μετά στο νερό. Είναι αικόμα επηρεασμένος από το σοκ, οι συνθήκες όμως δεν μας επιτρέπουν πισωγυρίσματα.

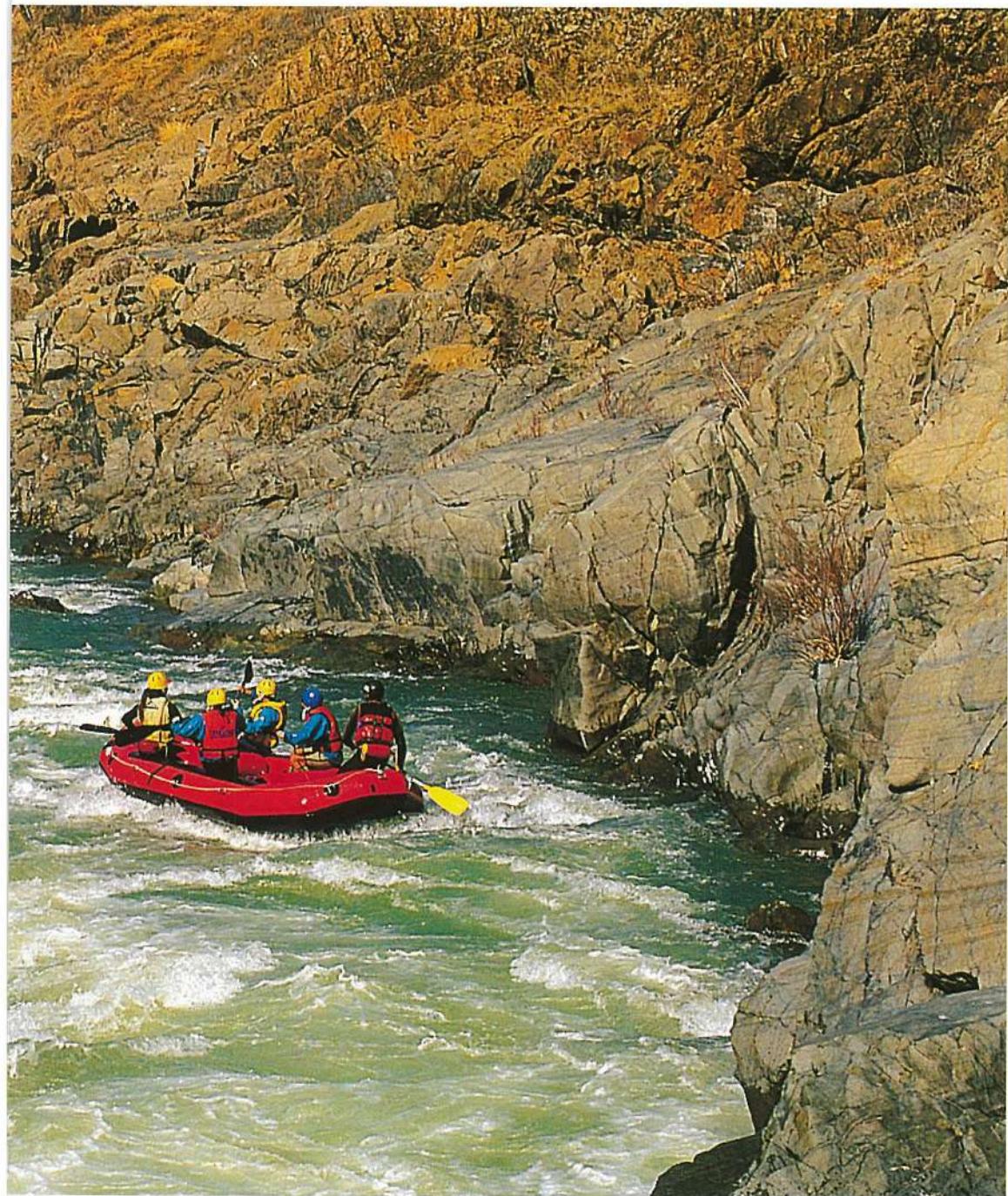
ΔΙΠΛΕΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΛΛΙΑΚΜΩΝΑ

Eίμαστε ακόμα στη μέση του μεγάλου φαραγγιού κι υπάρχει για μας μόνον ένας δρόμος: μπροστά. Ευτυχώς που τα δυσκολότερα περάσματα είναι πια πίσω μας κι έτσι η παρουσία ενός παθητικού

επιβάτη δεν μας δημιουργεί πρόβλημα. Η κατάβαση συνεχίζεται με δυνατή αλλά σταθερή ροή, που σύντομα μας φέρνει στο σημείο του τερματισμού.

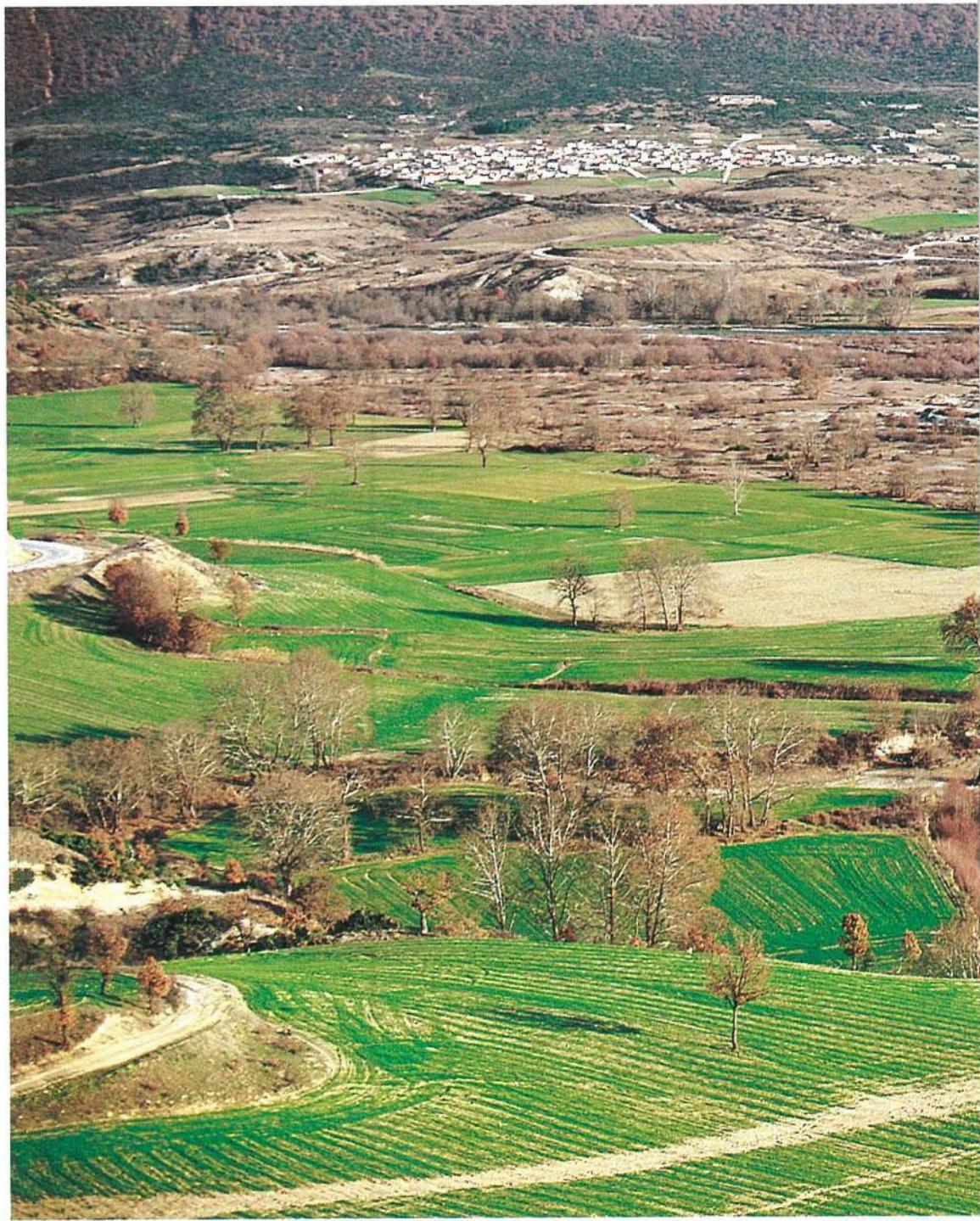
Μια ακόμη κατάβαση του Αλιάκμονα, τέλη

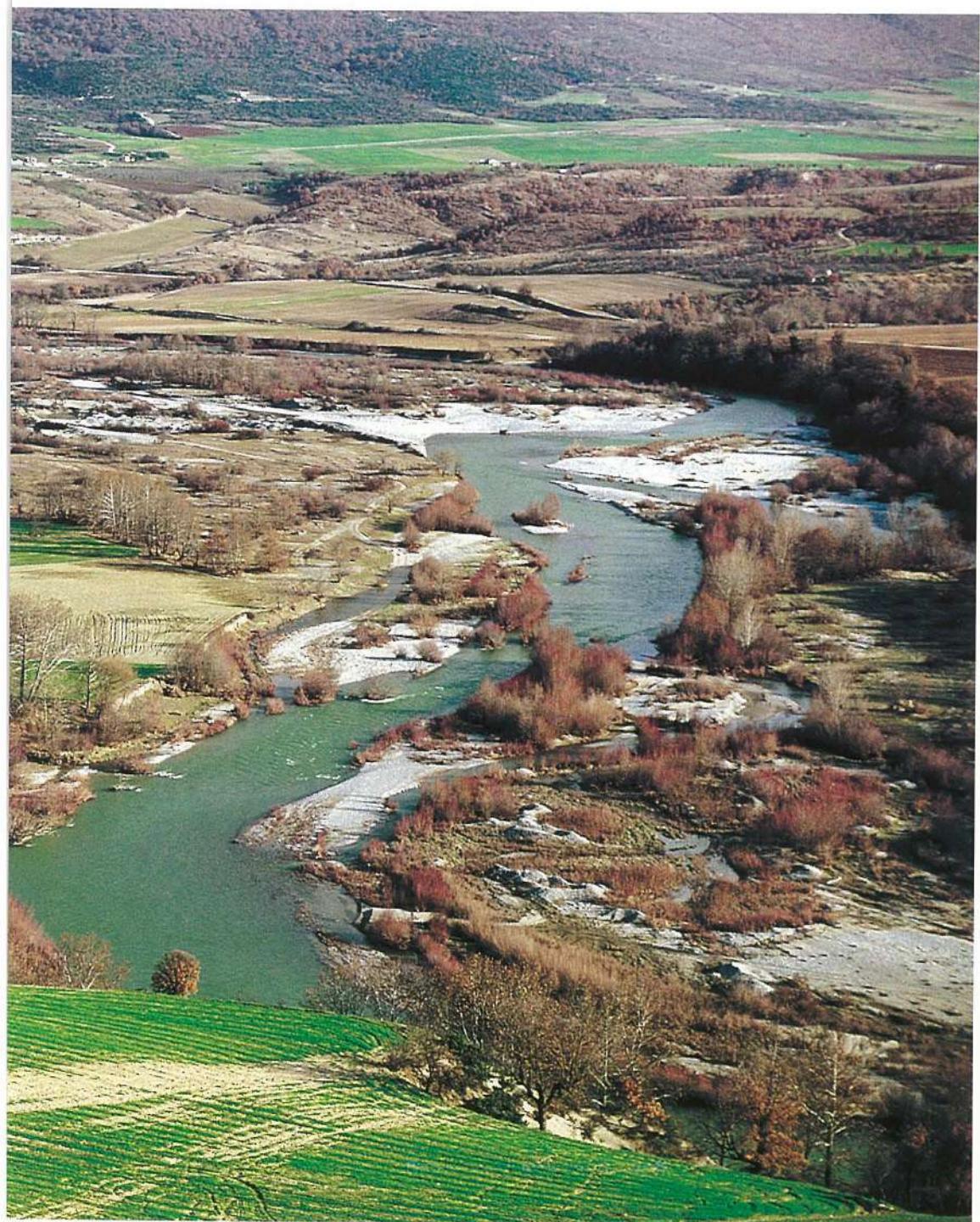

Φλεβάρη αυτή τη φορά, είχε φτάσει στο τέρμα της κι έπαιρνε τη θέση της στις αναμνήσεις μου. Με έντονες συγκινήσεις, πτώσεις μέσα στο νερό αλλά ευτυχώς χωρίς κομιά ανατροπή.

ΔΙΑΠΛΕΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΛΙΑΚΜΟΝΑ

Το επιβλητικό φαράγγι του Αλιάκμονα.

Η εύφορη κοιλάδα του Αλιάκμονα στο ύγειο του χωριού Παλιουρά.

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΛΛΙΑΚΜΟΝΑΣ

Η πρώτη κατάβαση του Αλιάκμονα από Έλληνες έγινε το 1992. Ήταν τότε που ο Μιχάλης Τσουκιάς, ο Σταύρος Λαζαρίδης, ο Χάρης Κουθούρης, στελέχη όλοι της TREKKING HELLAS, εξερευνούσαν τα ποτάμια της Ελλάδας και αφού τα αξιολογούσαν, αποφάσιζαν πως απ' αυτά θα εντάσσονταν στα προγράμματα κατάβασης της TREKKING HELLAS. Τότε για πρώτη φορά έδωσαν κι ονομασίες στα διάφορα περάσματα του Αλιάκμονα: «Πήγασος», «Βουκεφάλας», «Ράμπα»...

Πολύ αργότερα άρχισαν και οι πρώτες οργανωμένες, επαγγελματικές καταβάσεις με πληρώματα δοκιμασμένα σε καταβάσεις μικρότερης δυσκολίας σε άλλα Ελληνικά ποτάμια. Μια κατάβαση του Αλιάκμονα παραμένει πάντα ο στόχος του κάθε έμπειρου ράφτερ στην Ελλάδα. Κι όχι μόνον γιατί στον Αλιάκμονα βρίσκει κανείς τον ανώτερο βαθμό δυσκολίας, που μπορεί να πάει οργανωμένη ομάδα.

Είναι η μαγεία της διαδρομής μέσα στο φαράγγι, είναι ακόμη και η επιθυμία για λίγη πραγματική περιπέτεια, που τόση ανάγκη έχει ο σύγχρονος άνθρωπος.

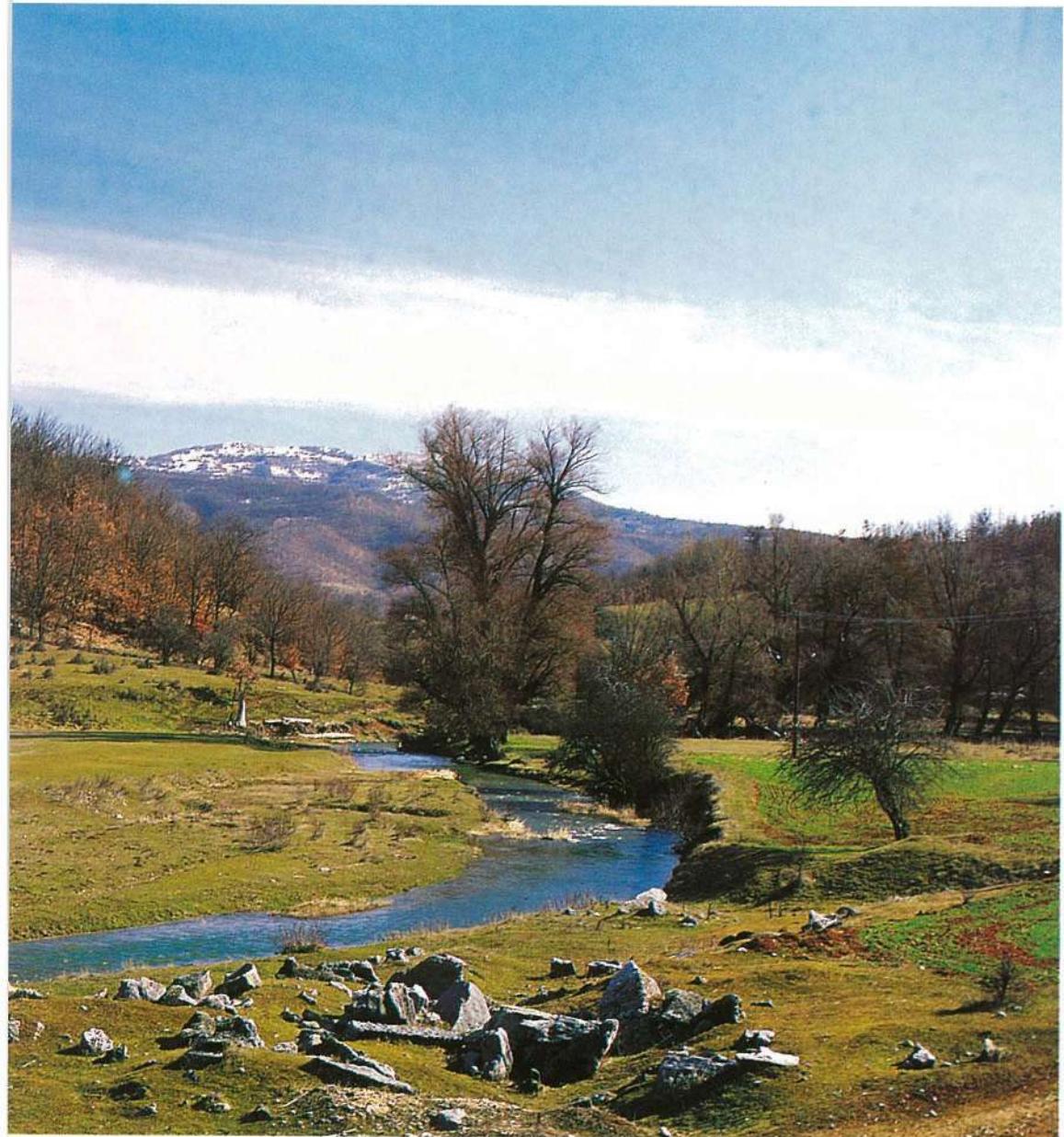
Μια μόνο παραφωνία υπάρχει σ' όλη αυτή την ομορφιά: το τεράστιο φράγμα που ετοιμάζεται να δημιουργήσει η Δ.Ε.Η στο όνομα της εξελίξης και θα 'χει σαν αποτέλεσμα να εξαφανίσει αυτό το υπέροχο φαράγγι κάτω από τεράστιους όγκους νερού.

Η κατάβαση βέβαια του ποταμού δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτό το μικρό του τμήμα. Ούτως ή άλλως πρόκειται για το μεγαλύτερο σε μήκος ελληνικό ποτάμι. Ξεκινάει από τον Γράμμο, το Βέρον και το Βόϊο και αφού μαζεύει όλα σχεδόν τα νερά της Δυτικής Μακεδονίας καταλήγει στον Θερμαϊκό μετά από 300 περίπου χιλιόμετρα.

Οι δύο κύριοι παραπόταμοί του ενώνονται στο ύψος της Καστοριάς και δημιουργούν μια αξιόλογη ορεινή πορεία γεμάτη περάσματα δευτέρου και τρίτου βαθμού δυσκολίας. Η συνέχεια όμως, και μέχρι το ύψος της Σιάτιστας, δεν παρουσιάζει κανένα αθλητικό ενδιαφέρον. Κύριο χαρακτηριστικό αυτού του τμήματος είναι το πέρασμα ανάμεσα από ομαλούς χωμάτινους λόφους, ανοιχτές

Τα πρώτα βίματα του Αλιάκμονα μέσα από "αλπικά" λιβάδια και δάσος οξιάς.

κοιλάδες και παραποτάμια δάση. Το υπόλοιπο τμήμα μέχρι το Καρπερό παρουσιάζει μεγαλύτερο αθλητικό ενδιαφέρον. Το τοπίο βέβαια είναι περίπου το ίδιο, περιστασιακά όμως η διαδρομή διακόπτεται από ζώνες βράχων. Στα σημεία αυτά το ποτάμι εμφανίζει

αυξημένες τοπικές δυσκολίες, που μπορεί να φτάνουν και μέχρι τον τέταρτο βαθμό δυσκολίας, όπως για παράδειγμα το "VINCENT RAPID" κάτω από το χωριό Φελί ή τα "KAZANIA" κάτω από το χωριό Πόρος των Γρεβενών.

Η ένωση του Βενέπικου με τον Αλιάκμονα κοντά στο χωρίο Λγάπη.

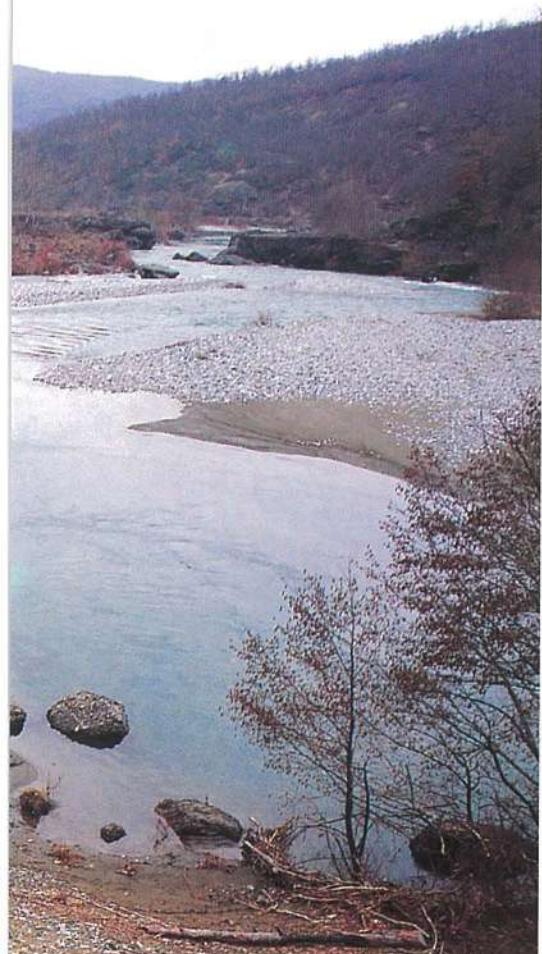
Mε τη διαδρομή του αυτή μέσα από τα χωματοβούνια της Δυτικής Μακεδονίας μετακέρευ ο Αλιάκμονας μεγάλες ποσότητες φερτών υλών, που κάποτε επηρέαζαν όλη τη μορφολογία των εκβολών του.

Μια σειρά από φράγματα της Δ.Ε.Η ωστόσο, τρία συνολικά από το Πολύφυτο μέχρι την πεδιάδα της Θεσσαλονίκης, σταματούν πια τη μεταφορά αυτών των υλών. Οι εκβολές όμως του Αλιάκμονα στα αβαθή νερά του Θερμαϊκού έχουν δημιουργήσει έναν από τους σημαντικότερους υγροτόπους της Ελλάδας, μαζί με τους κοντινούς ποταμούς Λουδία και Αξιό. Αλμυρά έλη, μικρές λιμνοθάλασσες, δέντρα και θάμνοι, μακριά από την παρουσία του

ανθρώπου, προσφέρουν έναν ιδανικό τόπο διαμονής, αναπταραγωγής και τροφοληψίας άγριων ζώων και πτηνών. Ιδιαίτερα τα υδρόβια πουλιά αποτελούν το πιο εντυπωσιακό σκηνικό την άνοιξη και το καλοκαίρι. Έχουν παρατηρηθεί πάνω από 200 είδη πουλιών, που φωλιάζουν ή απλά περνάνε στη διάρκεια της μακράς μεταναστευτικής τους πορείας.

Μέσα στα νερά του δε κινούνται 33 είδη φαριών του γλυκού νερού με μεγαλύτερο τον Γουλιανό.

Η μεγαλύτερη όμως τύχη είναι να βρεθεί κανείς μπροστά στις εξαιρετικά σπάνιες **βίδρες**. Πάντα θυμάμαι τη συνάντησή μας μ' αυτό το πανέμορφο θηλαστικό.

Τα «Καζάνια» κάτω από το χωρίο Πόρος των Γρεβενών.

Ο Μέγας Αλέξανδρος γεφύρωσε εδώ εύκολα το ποτάμι για να περάσει όλος ο στρατός του.

Hμασταν ακόμη μέσα στο φαράγγι σε μια από τις ανοιξιάτικες καταβάσεις μας. Η ένταση είχε τελειώσει και παραμέναμε όλοι σιωπηλοί μετά τις συγκινήσεις των δύσκολων περασμάτων. Η βάρκα γλιστρούσε αθόρυβα πάνω στα νερά και μόνο το βλέμμα μας έτρεχε στις γύρω ορθοπλαγιές ψάχνοντας να εντοπίσει κάποιον αετό απ' αυτούς που φωλιάζουν στα πανύψηλα βράχια.

Ένας παραλασμός μπροστά μας διέκοψε ξαφνικά την ηρεμία. Στρέφουμε τα βλέμματά μας και βλέπουμε τη βίδρα, πολύ κοντά στη βάρκα. Είχε μόλις αναδυθεί από μια μεγάλη βουτιά και, καθώς είχε γυρισμένη την πλάτη, δεν μας κατάλαβε. Προχωρούσαμε παράλληλα, καθώς μας παράσερνε το ρεύμα.

Ήταν τόση η έκπληξή μας, που μείναμε να την κοιτάμε, χωρίς κανείς μας να μπορεί να αρθρώσει κουβέντα. Πέρασαν αρκετά δευτερόλεπτα μέχρι να μας αντιληφθεί, να ξανακάνει άλλο ένα μακροβούτι και να χαθεί οριστικά.

Για άλλη μια φορά ήρθε στη σκέψη μου το φράγμα που ετοιμάζει η Δ.Ε.Η. λίγο πιο κάτω, στο ύψος της Μονής Ιλαρίωνα.

Σε λίγα χρόνια αυτό το εκπληκτικό φαράγγι, τόπος απόρθητος ως τώρα και καταφύγιο ιδανικό για πολλά σπάνια ζώα και πουλιά θα πλημμυρίσει, θυσία στο βωμό της «ανάπτυξης».

*Οι εκβολές του Αλιάκμονα στον Θερμαϊκό
αποτελούν μέρος ενός σημαντικού
υγροβιότοπου.*

Σχεδόν χιλιόμετρα από τα θεμέλια μετά τις εκτεταμένες ζημιές από τον σεισμό του 95 το μοναστήρι του Όσιου Νικάνορα.

ΕΞΕΡΕΥΝΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΑΛΙΑΚΜΟΝΑ

Ταναβρέθηκα στην περιοχή παρέα με την Μαβίνα, ένα όμορφο πρωινό του Φλεβάρη, τη φορά αυτή για να εξερευνήσουμε με τα πόδια την διαδρομή του ποταμού.

Πάνω από τα απόκρημνα βράχια του Αλιάκμονα, κρεμασμένο θαρρείς, το μοναστήρι του Όσιου Νικάνορα (Ζάβορδα). Στον μεγάλο σεισμό που έπληξε την περιοχή το '95 είχε πάθει εκτεταμένες ζημιές, έτσι που τώρα έμοιαζε με μεγάλο εργοτάξιο.

Μπαίνοντας στον περίβολο της Μονής τεχνίτες και εργάτες δουλεύουν πυρετώδως, σχεδόν ξαναχτίζουν το μοναστήρι από τα θεμέλια. Οι εργασίες έχουν προχωρήσει πολύ, έτσι που το μοναστήρι αποκτά ήδη τη νέα του μορφή.

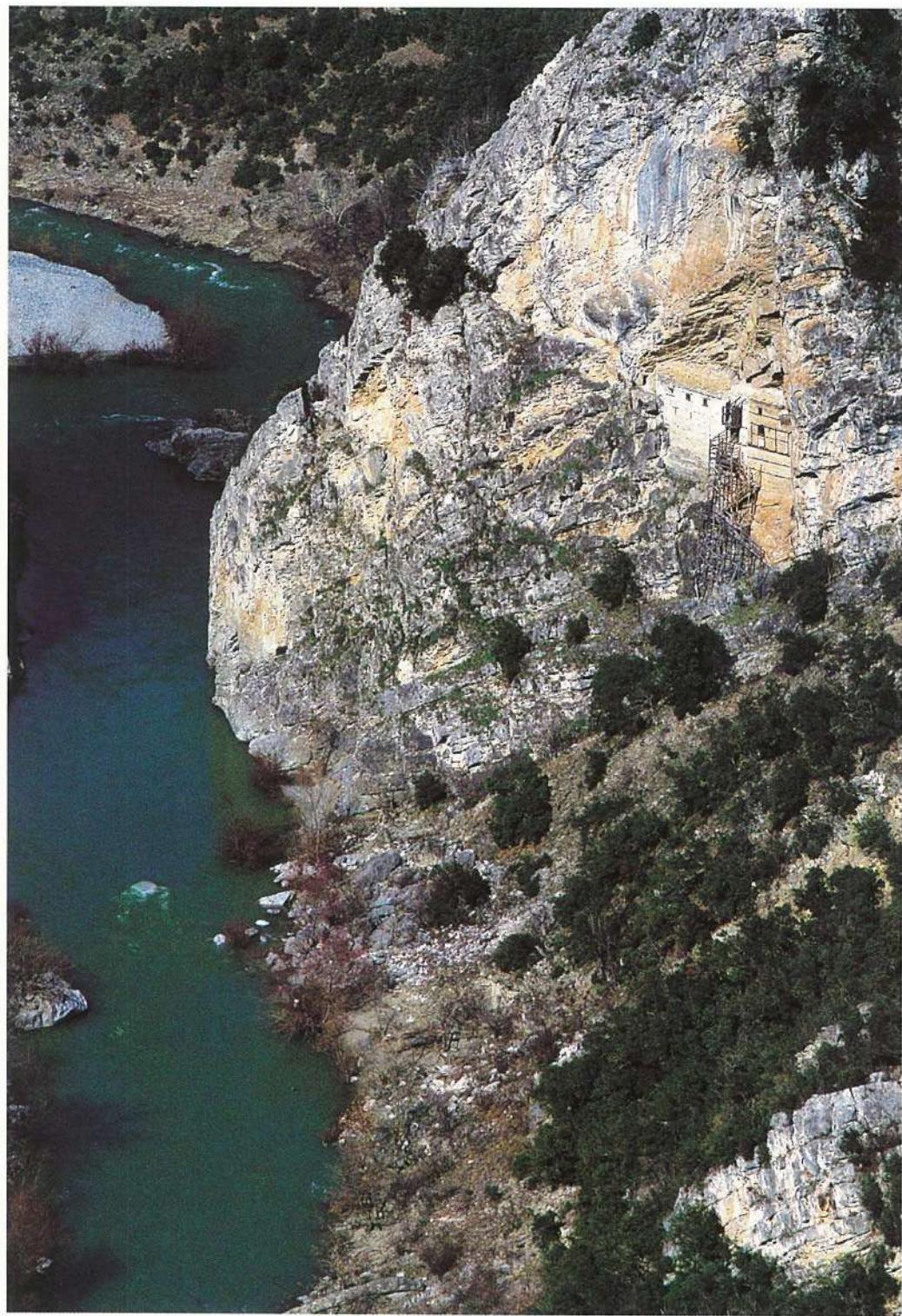
Πρόκειται ίσως για ένα από τα αξιολογότερα Χριστιανικά μνημεία της Δυτικής Μακεδονίας, χτισμένο στα μέσα του 18ου αιώνα από τον Όσιο Νικάνορα. Ακολουθώντας το τυπικό του Αγίου Όρους διατηρούσε μέχρι πέρυσι το άβατο για τις γυναίκες. Γι' αυτό τον λόγο μάλιστα χτίσθηκε στους πρόποδες του λόφου ένα

δεύτερο μικρότερο μοναστήρι, αυτό του Αγίου Δημητρίου, όπου μπορούσαν να εκκλησιάζονται οι γυναίκες.

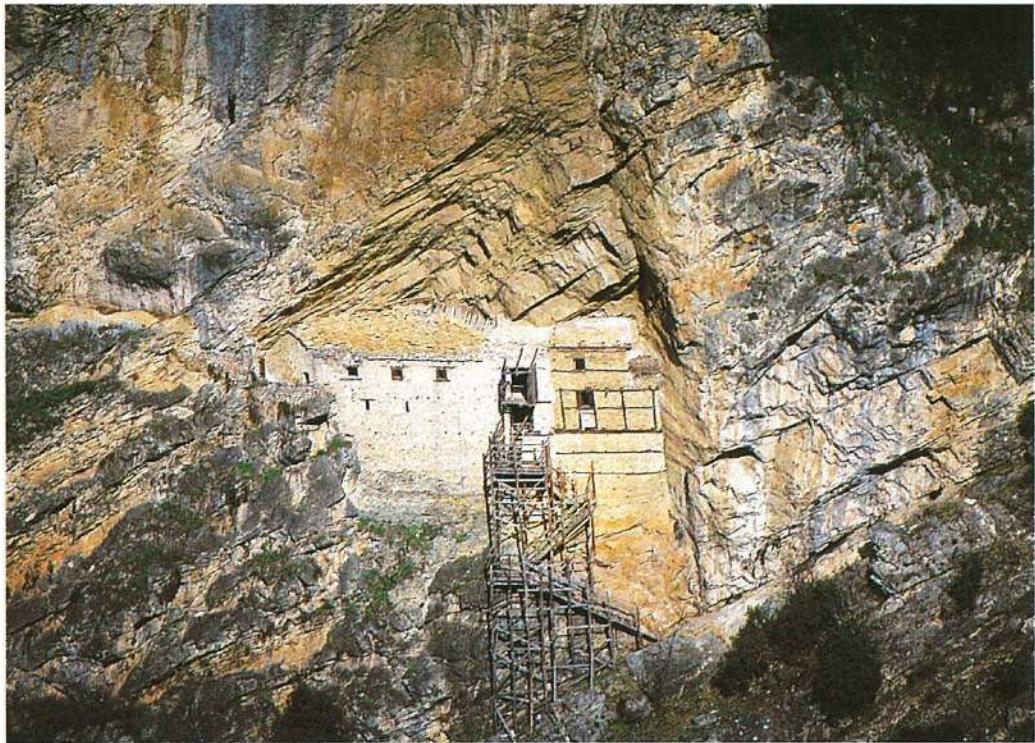
Ο σεισμός σεβάσθηκε το μεγάλο ξύλινο μπαλκόνι. Η θέα από κεν πάνω είναι εκπληκτική, δεν μας κάνει καρδιά να φύγουμε.

Πρέπει να συνεχίσουμε όμως, ο στόχος μας παραμένει η εξερεύνηση της γύρω περιοχής. Ένας πρόθυμος νεαρός μας δείχνει την αρχή του κατηφορικού μονοπατιού, που οδηγεί στην παλαιά σκήτη του Όσιου Νικάνορα.

Μεταφέροντας όλο τον φωτογραφικό μας εξοπλισμό φτάνουμε σ' ένα μικρό εκκλησάκι στο ενδιάμεσο της διαδρομής προς τη σκήτη. Μια ματιά στο εσωτερικό του μας γειμίζει απογοήτευση. Όλες οι βραχογραφίες του είναι κατεστραμμένες από χαραγμένα ονόματα, ημερομηνίες και άλλα σημάδια «πολιτισμού» ασήμαντων νεοελλήνων. Με συναισθήματα απογοήτευσης αλλά και οργής ξαναβρίσκουμε το κύριο μονοπάτι, που έρχεται ομαλά από τα αριστερά.

Το πρώτο στενό φαράγγι του Αλιάκμονα με την σκήτη του Οσίου Νικάνορα.

Η σκάπι του Οσίου Νικάνορα.

Καθαρή η διαδρομή μας βγάζει σε λίγο σ' ένα σημείο με θέα πάνω απ' το στενό φαράγγι. Μπροστά μας στα κάθετα κόκκινα βράχια, ξεχωρίζει η παλαιά σκήτη, σκαρφαλωμένη στο πουθενά.

Ήταν στα 1730 όταν πρωτοέφτασε εδώ ο Όσιος Νικάνορας και αποφάσισε να χτίσει αυτή την σκήτη σε μια κοιλότητα του βράχου, που μοιάζει με φωλιά άγριου πουλιού.

Φτάνουμε κοντά, στη ρίζα του βράχου. Μια ξύλινη σκάλα, στηριγμένη σε μια πρόσφατα φτιαγμένη γερή σκαλωσιά, μας οδηγεί επάνω. Κάποτε υπήρχε μόνον μια πτυσσόμενη ξυλόσκαλα, που τα υπολείμματά της σχηματίζουν ένα σωρό στο εσωτερικό. Το μικρό εκκλησάκι, με τα θερμά χρώματα του ήλιου να εισδύουν από τα στενά παράθυρα, δίνει μια έντονη αίσθηση θαλπωρής.

Το παλαιό μπαλκόνι δεν εγγυάται ασφαλή φιλοξενία, έτοι μας αρκεί μόνον μια ματιά στο κενό, με τον Αλιάκμονα να κυλάει ήσυχα εκατό μέτρα χαμηλότερα.

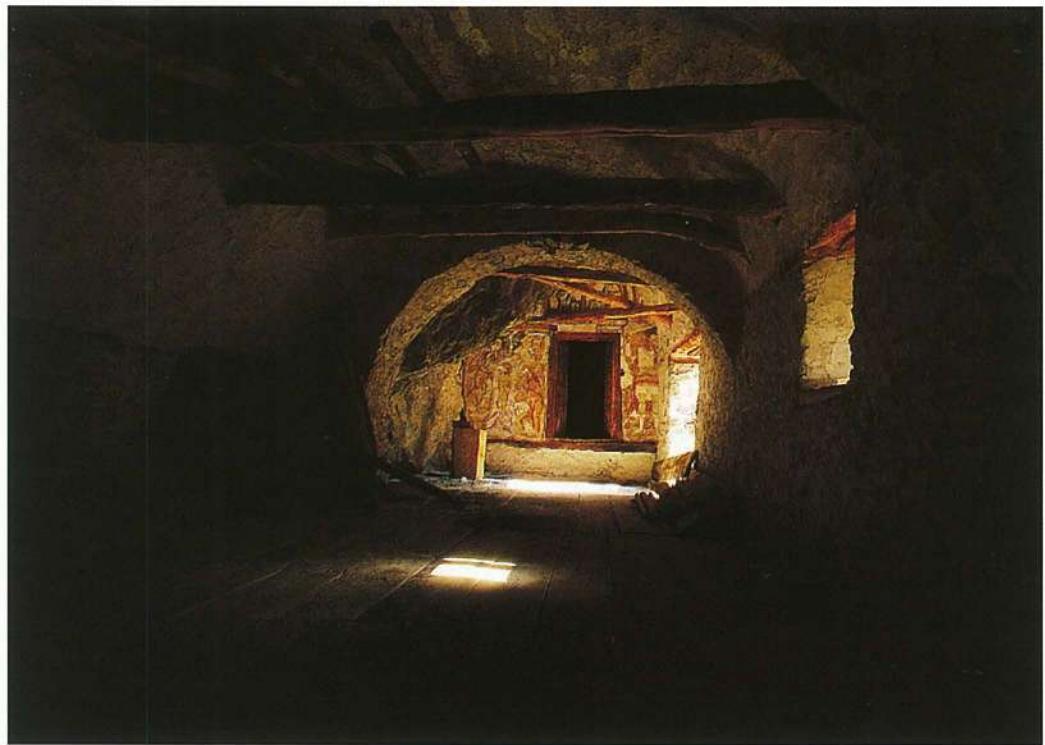
Μια ταπεινή πόρτα οδηγεί προς τον βράχο κι οι εξερευνητικές μας διαθέσεις προσανατολίζονται προς τα κεί.

Ένα φυσικό διάζωμα τόσο στενό ίσα που χωράω και λίγη εξαιρετικά εκτεθειμένη αναρρίχηση, με οδηγούν προς την κόψη της ορθοπλαγιάς. Φτάνω σ' ένα ζωνάρι με λίγα δένδρα. Ένα παλιό καναβόσχοινο δείχνει το δρόμο για το επόμενο ζωνάρι, που περνάει από ένα κάθετο τμήμα της ορθοπλαγιάς. Αυτή ήταν η παλαιά, κρυφή και σχεδόν απροσπέλαστη πρόσβαση στην σκήτη. Δεν τολμάω φυσικά να δοκιμάσω την αντοχή του σχοινιού.

Μια ματιά προς το ποτάμι από κάτω μου. Ο **φαλακροκόρακας** που για αρκετή ώρα ψάρευε βουτώντας κάθε τόσο στα νερά, τώρα ξεκουράζεται ήσυχα πάνω σ' έναν βράχο, δίπλα στο νερό.

Επιστρέφω στην Μαβίνα. Αφήνουμε τον εντυπωσιακό αυτό χώρο και παίρνουμε το μονοπάτι της επιστροφής.

Μας παίρνει μόλις 20 λεπτά να φτάσουμε μέχρι το αυτοκίνητο. Αφήνουμε πίσω μας

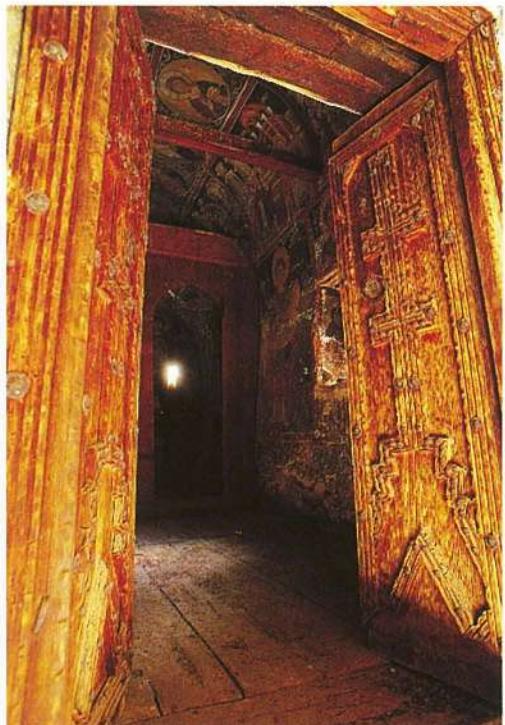

Το εσωτερικό της σκάπτης του Οσίου Νικάνορα..

την αγριότητα του φαραγγιού και ξαναγυρίζουμε στον πολιτισμό. Στον περίβολο της μικρής εκκλησίας του Αγίου Δημητρίου μια παρέα έχει στήσει τις φησταριές της. Έχουν έρθει από την Αιανή, επίσκεψη στον παπά-Θανάση, γέροντα 78 χρονών σήμερα. Μας προσκαλούν για ένα κρασί και μυρωδάτο άσπρο τυρί φτιαγμένο από τα κοπάδια του μοναστηριού.

«Δύο χρόνια χωρίς ψυγείο και τίποτα δεν παθαίνει» μας λέει ο συμπαθητικός παππούλης. «Έχει μεγάλη περιουσία το μοναστήρι, συνεχίζει, όλα τα χωράφια που είδατε καθώς ερχόσασταν, του ανήκουν. Κάποτε είχε και πολλούς μοναχούς, σήμερα έχουμε απομείνει μόνον δύο να το φυλάμε. Είχε και κειμήλια μεγάλης αξίας, περγαμηνές και βιβλία ιερά. Δεν ήταν ασφαλή όμως εδώ και τα μετέφεραν στο μουσείο της Μητρόπολης των Γρεβενών. Αξίζει να τα δείτε. Να' ρθείτε και στο πανηγύρι της Αναλήψεως, στις 6 Αυγούστου».

Μιλάει με αγάπη για το μοναστήρι του, γεμάτος περηφάνεια.

To μοναστήρι του Αγίου Δημητρίου.

Αποχαιρετάμε τους καλούς ανθρώπους και παίρνουμε τον δρόμο του γυρισμού.

Ένας βατός χωματόδρομος μας φέρνει κάτω στο ποτάμι, μέχρι την κρεμαστή πεζογέφυρα που οδηγεί απέναντι στην Ελάτη. Είναι κι αυτό ένα από τα περάσματα των δυστυχισμένων Αλβανών στην πορεία τους προς το Νότο. Είν' όμως ακόμα και μια πρόσβαση για φιλόδοξους ερασιτέχνες ψαφάδες από τα γύρω χωριά.

Κάπου εδώ ήταν και το παλιό χωριό Ζάβορδα, που εγκατέλειψαν οι κάτοικοί του γιατί είχε πολλά φίδια, όπως μας εξήγησε ο πρόεδρος της Παναγιάς.

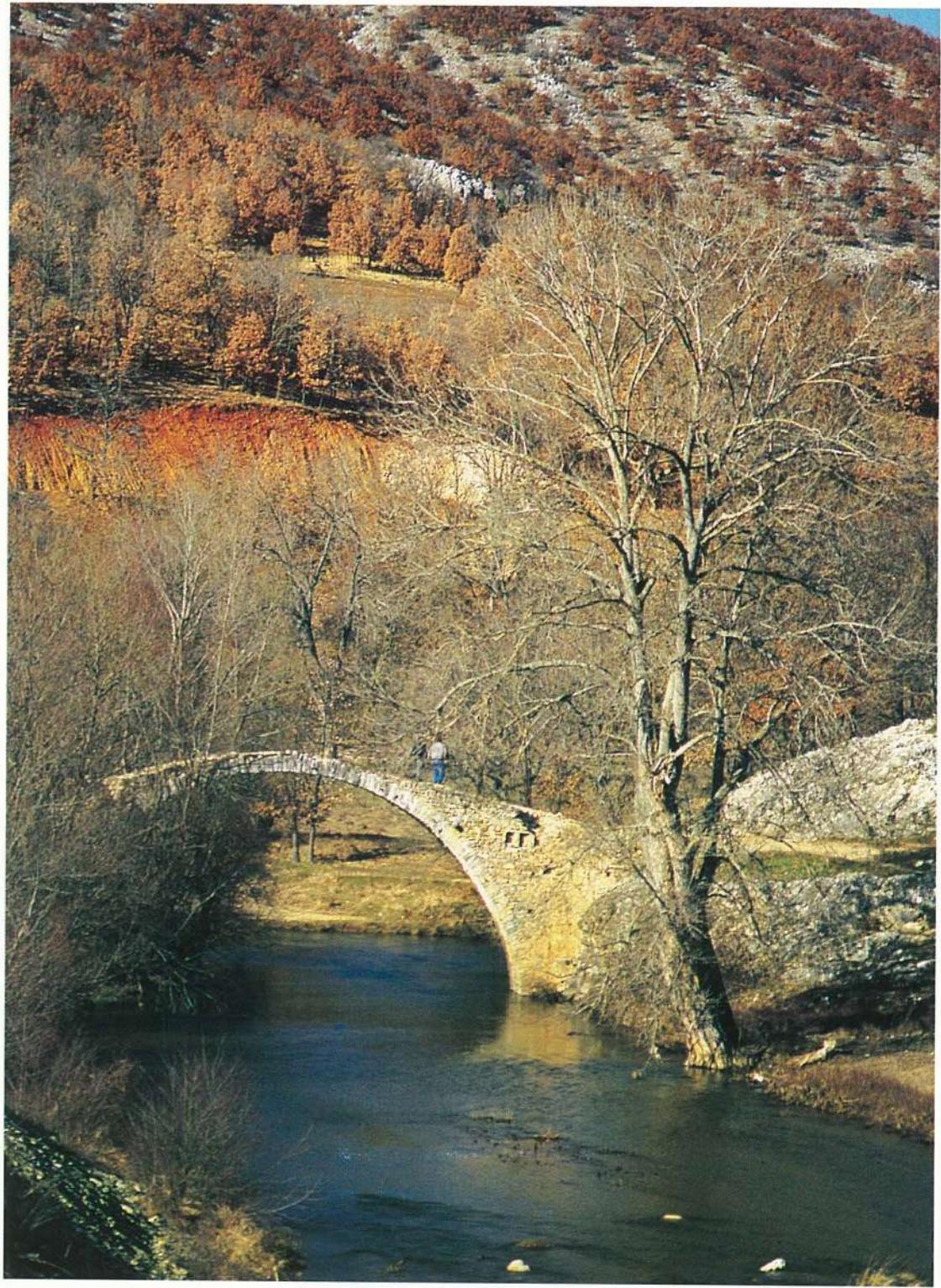
Ένα σχεδόν παρατημένο παρακλάδι του δρόμου κατεβαίνει προς το χειλος του φαραγγιού.

Το ακολουθούμε με την προσδοκία μιας όμορφης θέας. Δεν μας απογοητεύει. Σε λίγο βρισκόμαστε σε μια θέση εκπληκτική με το ποτάμι να κυλάει ορμητικά διακόσια μέτρα χαμηλότερα. Ακολουθούμε ένα πρόσφατα κατασκευασμένο μονοπάτι, προφανώς από την Δ.Ε.Η.

Αρχίζω κιόλας να ξεχωρίζω τα δύσκολα περάσματα. Ακριβώς από κάτω μας μια ράμπα και μια εγκαταλειμένη γέφυρα της Δ.Ε.Η, επικίνδυνη πια για τους ράφτερ και τους καριάκερ, καθώς από παντού εξέχουν

σίδερα και λαμαρίνες.

Εδώ πάντα σταματάμε και περνάμε την βάρκα απ' έξω. Και πιο πάνω ο «Βουκεφάλας», με τα ορμητικά του νερά να μας στέλνουν έναν έντονο «λευκό θόρυβο». Ανηφορίζουμε και πάλι ως το αυτοκίνητο και συνεχίζουμε τον δρόμο μας. Έχει πια τελειώσει το άγριο τμήμα του φαραγγιού, όταν βγαίνουμε στην άσφαλτο. Από κάτω μας το όμορφο μοναστήρι του Ιλαρίωνα. Τώρα όμως δύσκολα ξεχωρίζει ανάμεσα στο εργοτάξιο της Δ.Ε.Η. που καλύπτει όλη την γύρω περιοχή. Είναι το σημείο όπου τερματίζουμε και τις καταβάσεις μας. Από εδώ και κάτω αρχίζει η λίμνη του Πολύφυτου και το ποτάμι χάνει πλέον τον χαρακτήρα του. Διασχίζουμε την σιδερένια γέφυρα, περνάμε απέναντι και παίρνουμε τον νότιο δρόμο για την επιστροφή μας, από τα χωριά Φρούριο, Λαζαράδες, Ελάτη, Παλιούρια. Ευτυχώς η Δ.Ε.Η. έστρεψε προσωρινά το ενδιαφέρον της προς το νέο εργοστάσιο της Φλώρινας. Έτοι για λίγο ακόμη καιρό θα μείνει ο Αλιάκμονας ένα διαθέσιμο όνειρο για τους φίλους του rafting. Φοβάμαι όμως, πως όχι για πολύ. Όπως δυστυχώς και τόσα άλλα όνειρα. Αυτό που ελπίζω, είναι να μην μείνουμε φτωχοί από όνειρα, όσοι τουλάχιστον έχουμε ακόμη.

Ο Μητέλισσα, ο ένας από τους δύο παραπόταμους που δημιουργούν τον Αλιάκμονα κοντά στα βόρεια σύνορά μας.